

Regina Rodríguez Sirvent: «A vegades penso que m'estic passant de feliç»

L'autora de 'Les calces al sol' presenta la seva nova novel·la, 'Crispetes de matinada', el llibre més venut d'aquest Sant Jordi, al Das Festival el 13 d'agost a les 18h.

Després de quatre anys d'espera, **La Campana** ha publicat *Crispetes de matinada*, la continuació de *Les calces al sol* (2022). El món de Rita Racons, tan desendregat com sempre, torna per revelar què se n'ha fet d'aquesta au pair capaç d'afrontar els problemes de la vida amb humor. Han passat vuit anys des del final de *Les calces al sol*, un temps en què, entre canvis de feina constants, la Rita havia promès que escriuria una novel·la que no havia ni començat. L'heroïna de **Regina Rodríguez Sirvent** passarà tota mena de vicissituds: l'acomiaden de la feina i la suspenen a l'Escola d'Esriptura, i tot plegat la porta a plantejar-se en quin punt vital es troba. Comença a treballar en un co-working en construcció, el Desastre, on coneix altres persones que busquen nous camins; i s'adona que no és l'única que es troba perduda. En aquell edifici tot és possible.

Regina Rodríguez Sirvent | ©Agus Izquierdo

Aquests nous personatges encaixen molt amb la forma despreocupada de viure de la protagonista i demostren que la vida no ha d'estar resolta als trenta, sinó que s'ha de gaudir a cada moment i sempre amatents al que ens diu el cor. Encara que la novel·la arrenca al Japó, l'acció principal transcorre entre

Barcelona i la Cerdanya, on coneixem la colla d'amigues de la Rita. Tot i això, Atlanta, el lloc que la va forjar a la primera novel·la, continua present a través d'alguns personatges, el domini de l'anglès i la forma que té de veure el món.

Crispetes de matinada (La Campana) és un llibre d'autoficció que narra una història que, fàcilment, molts joves podrien sentir com a pròpia. Ens explica – amb un gran sentit de l'humor – la vida d'una noia que fa el que pot mentre cerca el seu lloc en un món que no deixa de girar. **Rodríguez Sirvent** ens assegura que no cal saber cap on anem per poder continuar avançant, que s'ha de gaudir de la vida perquè només es viu una vegada. Hem pogut parlar amb ella i descobrir alguns dels secrets de la Rita Racons.

La Rita Racons es caracteritza per afrontar els problemes amb un gran sentit de l'humor. Forma part de la seva actitud vital. En canvi, quan es planteja quina novel·la ha d'escriure, pensa que ha de parlar de temes seriosos, com els contrabandistes de la seva família.

L'humor, sense cap mena de dubte, està a la meua vida i a la manera com entenc el món. Però jo mateixa em cohibia, indirectament, perquè pensava que no podia escriure amb tanta conya si volia fer literatura de qualitat. Era una frontera meua, totalment absurda. Pensava que havia de fer el que la gent esperava. Vaig fer el màster de guió sobre contrabandistes, i també vaig presentar-me a molts concursos literaris, però escrivia com pensava que el jurat volia. I, clar, això no funciona. Hi ha un moment a la novel·la en què la Rita es despulla amb el John i li explica que, després de vuit anys, no ha escrit res per culpa d'aquesta frontera. El llibre mostra tot aquest viatge que vaig haver de fer per acceptar la veu que em sortia.

En aquesta conversa entre la Rita i el John, ella li diu que vol fer una novel·la com Déu mana, però que no vol escriure des de la ferida, perquè està contenta. El teu èxit és singular perquè escrius des de la joia?

A vegades penso que m'estic passant de feliç. Això no vol dir que no hagi passat coses, però em surt escriure així. Si he d'estar davant l'ordinador escrivint durant milers d'hores; jo vull passar-m'ho bé i riure. Vaig plantar la primera llavor amb els emails dels Estats Units, i la gent em deia que no havia rigut mai tant. És clar, ja que em surt així, de forma molt natural i sense calcular-ho, s'ha d'aprofitar. L'altre dia, estava fent un tour amb turistes americans. Eren les nou del matí i els vaig convidar a menjar una anxova per esmorzar. Una turista del grup em va preguntar si l'anxova era vegana (!) Li vaig contestar que l'animal, com a tal, sí que ho era, perquè menja algues (*Riu*) Són coses que em passen i que després aprofito per les meves històries.

Regina Rodríguez Sirvent | ©Agus Izquierdo

***Crispetes de matinada* s'apropa a l'autoficció. On acaba la realitat i on comença la ficció?**

Això és una pregunta que em fan sovint i mai responc de la mateixa manera. Tot el que jo escric és veritat, en el sentit que ho he viscut, en primera persona, o ho ha viscut algú de molt a prop. Els testimonis són reals, però no literals. Per exemple, amb el personatge de la Charlotte, jo n'he fet un popurri dels meus clients, n'he conegut uns quants que han decidit desheretar els seus fills. Em sembla fortíssim, perquè, a la majoria dels pares d'aquí no els passaria mai pel cap, no deixar-li alguna cosa als fills. És un debat molt profund, que podria anar molt més enllà.

La Charlotte és una mica el mirall invers de la Rita.

M'interessava molt mostrar-ho així, perquè ella fa el trajecte inversa de la Rita: ve d'Atlanta cap a Barcelona, sense saber l'idioma ni res. A sobre, també tenia la seva àvia com a referent.

Hi ha un moment en què la Rita diu que el seu avi va posar la primera pedra a Masella. Això és el teu avi també?

Sí, sí, juntament amb dos més. Eren els caps d'explotació. Just ara ho venia parlant amb els meus fills. Venim de totes aquestes generacions de l'Alp, i amb Masella tenim un vincle especial. Justament allà, damunt la neu, vaig fer les meves primeres passes.

Sigui ficció o no-ficció, el tema de la novel·la al final és l'autenticitat i la importància que et recordin per haver viscut la vida que volies.

La novel·la ens parla de la importància de perseguir els somnis. La iaia de la Rita va viure ben bé com va voler, i amb molt d'humor. Totes les persones que la Rita es troba al Desastre tenen somnis, però no es plantejaven el no intentar aconseguir-los. El co-working de la Rita hi trobem des d'una núvia a un tio que porta les xarxes socials del Papa de Roma. Aquest últim va ser real i ara, a partir del llibre, el volen entrevistar a tot arreu. El Desastre era aquesta mena de trampolí cap als somnis. Jo no vaig entrar-hi a la recerca de la meua veu, però la vaig trobar. Tot el que vam viure va ser autèntic. Per això sempre dic que és irrellevant qui pugés a l'escenari o no, sinó que el que vam viure allà dins va ser com l'essència de la vida.

Aquests amics i amigues del Desastre és el que et dona la ciutat d'alguna manera. Gent escampada que no encaixa en una empresa jeràrquica i que no s'espera obediència cap a un superior. Cadascú té la seva dèria, i s'estalvien l'agressivitat que sol imperar al món laboral.

El Desastre aplegava gent que anava des dels vint anys fins als quaranta llargs. No m'agrada parlar d'edats, perquè connectàvem més amb l'essència. Per primer cop vaig poder escollir, o aquell portal de vidre ens va escollir a tots. Aquests tipus d'amistats són molt refrescants.

El personatge de la iaia, que moria a la primera novel·la, continua estant present a Crispetes de matinada i encara és un referent que guia la Rita. Molts lectors hi veuen reflectides les seves àvies. Creus que has pogut captar l'essència del personatge?

No podré mostrar tota aquella explosió de l'àvia. Una de les coses que tenia clares, era que havia de ser el personatge que tornés de *Les calces al sol*. Sempre està allà, com a denominador comú. És molt *guai*, perquè ara l'acompanya amb la roba, i així ella es pot integrar millor. Una altra cosa que m'agrada molt és com li parla a través dels calendaris porno. És la que ajuda a la Rita a fer el clic final. Aquell capítol mostra la relació entre Ratatouille i Proust i com, gràcies al menjar, pots viatjar al passat. El cafè de la iaia la fa reconnectar amb el seu passat i acceptar qui és. Si la teua iaia ho va abraçar, per què no ho fas tu? Per mi les àvies són com la sopa. Totes les cultures la podem entendre, perquè la passió pels nets va més enllà del lloc d'on vinguis. Em fa molta il·lusió, quan signo llibres, veure avis amb els seus nets. Em va venir un besavi amb la seva besneta, dient que la novel·la era un dels seus punts d'unió. Què més puc demanar?

Regina Rodríguez Sirvent | Agus Izquierdo

Hi ha un moment en què la Rita es defineix com un cavallot, tant ella com les seves amigues. És una expressió molt nostrada. Creus que et defineix?

Sempre m'he sentit orgullosa de ser un *cavallot*. M'agrada perquè venim de festa major i les meves amigues em van portar el parrús gegant i m'he passat totes les festes amb el parrús posat. Nosaltres som aquestes dotze ties que anem juntes des que vam néixer i ara en tenim quaranta-dos anys. Ho vam estar parlant, i sí, som presumides, però abans ens pot la muntanya. A vegades, la gent em mira i es pensa que soc una pija amb barret, i és que no saben d'on vinc. He consumit la muntanya de la manera més salvatge. He fet esports de muntanya des de ben petita i surten inevitablement a les dues novel·les. Al Desastre hi ha aquest moviment col·lectiu, que a mi em neix en aquests esports. Me'n recordo que, a pretemporada, ens feien córrer per la muntanya durant cinc hores per uns precipicis que ara no ho deixarien fer. O quan fèiem eslàlom, havíem de pujar les pistes caminant amb els esquis a sobre.

Explica'ns també aquesta frase de la novel·la: «A la boca abans de tenir-hi dents, ja hi tenia pa».

Sí, soc una autèntica fanàtica del pa. De fet, el primer títol que vaig pensar per la novel·la era *Pa de quilo*, però era massa. El pa és molt Rita: és humil, és d'aquí, tradicional, pot ser de molts tipus i és un bàsic. També contrasta amb altres cultures, perquè no li donen aquesta importància. Vaig estar dos mesos al Japó i recordo que tenia una necessitat física de pa. Volia que fos com una metàfora de compartir, perquè jo he conegut a moltes persones a través de repartir-lo. Al Desastre, sempre estava amb un pa de quilo i tothom venia a agafar-ne alguna llesca. També estic molt orgullosa, perquè el Joan Roca em va dir que li havia agradat molt com feia el pa amb tomàquet.

Com se t'ha acudit convertir el cuiner Joan Roca en un personatge de la novel·la?

Hi ha diversos fronts que han fet que en Joan Roca formi part de la meua història. A *Les calces al sol* la Rita se'n va a Girona i el noi, del que està profundament enamorada, s'enrotlla amb una altra davant seu. Això em va passar tal qual. Aquell dia vam anar a dinar a Can Roca, el restaurant dels seus pares. Per mi va ser molt simbòlic. De fet, aquest capítol era més llarg i el Joan Roca apareixia. També vaig veure'l una nit a *Luz de Gas*. Aquesta història l'expliquem els dos sempre. Vaig anar a preguntar-li si era ell, perquè a mi m'agrada molt la gastronomia. Em va dir que era el seu clon. Em va descol·locar, però al cap de vuit segons, va tornar a dir-me que era ell. Així que, quan encara no s'havia publicat *Les calces al sol*, el vaig tornar a contactar. La seva generositat va ser enorme, ho va llegir quan encara eren 150 pàgines, en DIN A4 i sense saber si seria un autèntic avorriment. L'altre front és el projecte del somni, que van fer l'any 2014: totes les disciplines davant d'un plat. És una de les grans llavors d'aquest llibre. El Desastre era això, el fet de perseguir un somni va reunir moltes personalitats diferents.

Aquest llibre tanca un cercle, no?

Bé, no ho sé. No del tot. Encara queden molts fronts.

Llavors, tornarem a veure les aventures boges de la Rita Racons o la història s'acaba quan ella comença a escriure?

Evidentment que hi ha una tercera novel·la, inclús una quarta, però no us diré què hi passa.

***Crispetes de matinada* es construeix sobre la promesa d'un final feliç. Sobrevola la idea que hi ha un destí, però després la desmuntes.**

Jo soc super romàntica i m'encanten els finals rodons, però aquesta vegada ho he volgut deixar una mica a l'aire. M'odio una mica per aquest final, però la Rita té trenta-dos anys i molt temps per endavant.

Regina Rodríguez Sirvent participa al Das Festival, el festival literari de la Cerdanya, que se celebra al Local Social de Das el dia 13 d'agost a les 18h. Entrada lliure. Es recomana inscripció prèvia a das@das.cat